

Referat fra

VI ER OGSÅ KIRKEN's 14. ordinære generalforsamling

søndag 26. marts 2017 kl. 14.30

i Medborgerhuset Danasvej 30B, Frederiksberg

1.

Formanden byder velkommen.

Formanden hæftede sig ved så mange var fremmødte

2.

Valg af stemmetællere.

Der var enighed om at udskyde dette punkt indtil vi så, om det blev nødvendigt

3.

Valg af dirigent.

Philip Palmer Jørgensen blev valgt.

Dirigenten påpegede, at indkaldelsen til generalforsamlingen var lovlig i henhold til vedtægterne.

Dagordenen blev gennemgået

Der var ingen kommentarer fra salen

Ordet blev derefter givet til formanden Kaare Rübner Jørgensen

4.

Formandens beretning, se Bilag A.

Beretningen faldt i to dele

a) den internationale situation med mest fokus på Vatikanets rolle i de enkelte begivenheder

b) Den hjemlige situation

Bemærkninger fra salen:

Formanden blev rost for sin beretning, der indeholdt en god analyse af situationen i den katolske kirke indland såvel som udland.

Mange af de sager der er oppe i tiden er for så vidt ikke nye. Pædofilisagerne figurerer stadig.

Ligeledes spørgsmålene om gengiftes tilladelse til at gå til kommunion. Allerede i 1994 var dette spørgsmål oppe at vende, hvortil daværende biskop i Danmark udtalte, at dette var ok.

At gå til kommunion var ikke en flidspræmie, men en hjælp til den enkelte ud fra behov.

Gamle tiders moralkodeks om, at lyst var den rene fordærv står i modsætning til, hvad nuværende pave har udtalt, nemlig at uden lyst fungerer ægteskabet ikke.

- Der blev udtrykt tilfredshed med Katolsk Orienterings nye stil, hvorefter der gives mulighed for en mangfoldig debat og kritiske indlæg. Det har været savnet siden pastor Wuyts fratrådte
- At ledelsen i den katolske kirke havde hovedansvaret for det antiintellektuelle klima i den katolske kirke.

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

- At mange af de foraer der tidligere havde været for åbne debatter ikke eksisterede længere, hvilket var et stort kulturtab
- At der manglede dialog mellem lægfolk og biskop.
- At der var mange emsige lægfolk som holdt øje med hvad der blev sagt i de enkelte sogne, hvilket skabte utryghed og ikke var fremmende for en åben dialog
- At det er et stort problem at mange unge dropper ud af kirken
- At der var stor bekymring for kirkens økonomi og medlemmers manglende lyst til at betale kirkeskat
- Enkelte savnede i formandens beretning, at der også havde været fokus på det positive, der skete i den katolske kirke
- Der blev ligeledes efterlyst mere fokus på VEOK's formålsparagraf.

Godkendelse af regnskab for 2016

Regnskabet for 2016 viser et overskud på DKK 158,85.

Regnskabet blev godkendt.

6.

Indkomne forslag.

Bestyrelsen foreslår,

- a) foreningen VEOK – VI ER OGSÅ KIRKEN opløses
- b) den siddende bestyrelse genvælges til at effektuere opløsningen
- c) revisor genvælges
- d) medlemskontingent opkræves ikke i 2017

Formanden gennemgik VEOK's aktuelle situation og baggrunden for bestyrelsens forslag til nedlæggelse af VEOK (se under formandens beretning bilag A)

Inden indlæg fra salen til dette punkt orienterede Tove Valesin om sine indtryk fra hendes deltagelse i We Are Church International (tidligere kaldet Imwac) mødet i Rom 2016. Tidligere strategi har været at have fokus på ønsket om at realisere de tanker, der lå i andet vaticanerkoncil.

Efter indsættelse af pave Franz, har der været mere fokus på at støtte op om hans bestræbelser for at skabe forandringer i kirken, men også på at give positiv kritik, når disse ikke er i tråd med "Vat 2"

Toves oplevelse af kirkelivet andre steder som f.eks Tyskland, Østrig, Irland, Latinamerika og i Italien i modsætning til Danmark var, at der var en meget mere åben debat mellem præster/biskopper og lægfolk samt græsrodsbevægelser også i forhold til den tredje verden. Fra We are church international's side støttede man ligeledes økonomisk muligheden for, at fattige lande også kunne deltage i deres årlige møder.

Det havde været en øjenåbner for hende at se, den entusiasme der var i kirken for at få de unge med i fællesskabet. Den store rummelighed der var for andre synspunkter. Der var en lyst til at lægge det gamle bag sig og have fokus på fremtiden.

Det havde ligeledes været hendes indtryk, at dialogen mellem lægfolk og biskop/den katolske ledelse, var mere åben i de andre Nordiske lande

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

Audiensen med paven og forskellige folkelige bevægelser i den tredje verden, hvortil også We are church international var blevet inviteret havde været en stor omlevelse med en rummelig og imødekommende pave.

Efterfølgende var der en livlig debat i salen.

Der blev fra alle udtrykt bekymring for nedlæggelse af en forening som VEOK. Vi er også kirken.

Selvom medlemstallet ikke var voksende var de nyhedsbreve der havde været udsendt omhandlende, hvad der skete i kirken i Danmark og udlandet af stor betydning og blev læst af mange, da de var offentligt tilgængelige.

Der var i dag ikke andre foraer hvor sådanne oplysninger var tilgængelig for den almindelige dansker.

Foreningslivet i den katolske kirke var ved at dø ud.

I spørgsmålet om kirken er for folket har paven tydeligt udtalt, at Kirken er folkets kirke.

Det er derfor vigtigt at lytte til folket.

Her har VEOK en vigtig funktion.

VEOK's tilknytning til We are Church international er af stor betydning, da vi danskere får mulighed for at orienterer os til omverden.

Umiddelbart er der ingen i dag der kan overtage denne opgave. Det i sig selv legitimerer VEOK's eksistens

Der er nogle initiativer i gang for at genoplive de gamle foreninger så som AC.

Der er ligeledes taget initiativ til en weekend der finder sted på Klitborg og som kaldes

Fremtidsværksted og som har fokus på: hvilke visioner der er for fremtidens katolske kirke i Danmark og hvordan opnås dette ?

Der kunne være brug for fornyelse i VEOK i forhold til, hvordan man kunne komme mere ud i dagspressen med VEOK's synspunkter og kunne have mulighed derigennem at puffe kirken i en anden retning, hvor der var en mere åben dialog og hvor også de unge følte sig hørt på.

Ved afstemningen af VEOK's nedlæggelse var der fire der stemte for. Der var således ikke flertal for bestyrelsens forslag om nedlæggelse i forhold til vedtægterne. Forslaget blev således afvist

7.

Godkendelse af budget for 2017

Budgettet blev godkendt

8.

Fastlæggelse af kontingent for 2018.

Uændret 120 kr.

Man kunne i bestyrelsen overveje forhøjelse af kontingent i forhold til behov for konsulentbistand i relation til VEOK's behov for at blive mere synlig i dagspressen.

9.

Valg af bestyrelsesmedlemmer og suppleanter

Da det havde været en enig bestyrelse, der havde indstillet til nedlæggelse af VEOK stod bestyrelsen nu i en ny situation.

Jens og Monique Buch, Tove Valesin ønskede at træde ud af bestyrelsen. Marianne Meyer havde forinden udtalt, at hun havde brug for et års orlov.

Tilbage var der således Kaare Rübner Jørgensen og Gitte Mondrup, der indvilligede i at fortsætte.

Michael Sterll var ikke til stede, men forventes at indvillige i at fortsætte.

Der blev derfor efterlyst, at andre stillede op til bestyrelsesposterne.

Ny bestyrelse blev således:

- Kaare Rübner Jørgensen
- Gitte Mondrup
- Poul Jørgensen
- Phillip Palmer Jørgensen
- Annette Reith
- Michael Sterll

Suppleant:

- Nicole Guillois

Kaare Rübner Jørgensen indkalder til det første konstituerende bestyrelsesmøde, hvor de enkelte poster i bestyrelsen fordeles.

10

Valg af revisor og revisor suppleant

- Revisor Sebastian Horch
- Revisorsuppleant Jens N Buch

11.

Eventuelt.

Phillip Palmer Jørgensen benyttede lejligheden til at lykønske Kaare med sin nye titel af doktorgrad.

Generalforsamlingen sluttede 17.58

Stor tak til dirigenten som til trods for tidsnød til sidst førte os igennem med sikker og kyndig hånd.

referent: Gitte Mondrup.

Bilag A

Formandens beretning 2017

Den 8. april 2016 offentliggjorde Vatikanet pave Frans' encyklika "Amoris laetitia" – kærlighedens glæde. Det er en omfattende tekst på 250 sider i paperback-format med næsten 400 noter. Encyklikaen, der beskæftiger sig med familien, må betragtes som pavens svar på de kuldsejlede familiesynoder i 2014 og 2015 – kuldsejlet fordi de blot gentog kirkens traditionelle lære og ikke anviste nye veje for den pastorale omsorg for mennesker, der lever i, hvad der kaldes "irregulære forbindelser".

Ifølge traditionel lære kan disse mennesker som bekendt ikke modtage bodens og nadverens sakramente. I en fodnote (351) lægger paven imidlertid op til, at de alligevel under visse omstændigheder kan modtage de to sakramenter. Hvad disse omstændigheder skulle være, kommer han ikke nærmere ind på, men han overlader det til biskopperne at afgøre, om der af pastorale årsager kan dispenseres fra de normale regler.

Det at paven således åbner op for, at nogle gengifte kan gå til kommunion, har vakt forfærdelse i visse kirkelige kredse. Fire kardinaler under ledelse af den ærkekonservative Raymond Burke har offentliggjort et åbent brev til paven med fire såkaldte "dubia" – tvivsspørgsmål, som de beder ham svare på. Det har han ikke gjort. Burke har endvidere i interviews gået så langt som at betvivle pavens rettroenhed – en ret så alvorlig udtalelse, for ifølge katolsk lære ophører paven automatisk med at være pave i det øjeblik, han fremsætter en kættersk læresætning.

Paven synes godt at være klar over, at hans reformer – det være bl.a. af kurien og af Vatikanets finansielle politik – modarbejdes af traditionelt tænkende katolikker. Han har da også kørt kardinal Burke ud på et sidespor ved at fratage ham hans poster i Vatikanet. Men det har ikke forhindret kardinalen i fortsat at modarbejde pave Frans. Ifølge The New York Times har Burke taget kontakt til præsident Trump's vigtigste rådgiver Steve Bannon – en ekstremt konservativ katolik – og sat ham i forbindelse med antipavelige, neofascistiske grupper i Italien. Nu skal man selvfølgelig være forsigtig med at tro på sådanne konspirationsteorier, men megen tyder alligevel på, at et oprør mod pave Frans og på hans måde at styre kirken ulmer under overfladen. Hvor stort et omfang modstanden har, er svært at svare på, men mon ikke det bliver klart den dag, vi ser, hvem kardinalerne har valgt som hans efterfølger. Vil det blive en ny Johannes Paul II/Benedikt XVI eller em Frans II?

En anden begivenhed, som også har vakt opmærksomhed – om end i mindre målestok – var pavens rejse til Sverige den 31. oktober 2016 for at deltage i Det lutherske Verdensforbunds møde i anledning af 500-året for reformationens begyndelse. Her afholdtes en meget smuk fælles luthersk-katolsk gudstjeneste i Lunds domkirke under ledelse af Svenska Kyrkans kvindelige ærkebiskop Antje Jackerén og den katolske biskop Anders Arborelius. Herefter underskrev pave Frans og Verdensforbundets præsident, biskop Munib Younan af Jordan og Palæstina en fælles erklæring om at indstille den gensidige bekæmpelse for i stedet at samarbejde og vise gensidig forståelse.

Det lød jo alt sammen nok så positivt – og positivt var det bestemt, at Frans i modsætning til sin forgænger anerkendte de lutherske kirkesamfund som værende kirker - men det var vel mere symbolpolitik end udtryk for reelle ændringer i forholdet mellem den katolske kirke og de lutherske kirker. Så de små grupper af katolikker, der med bannere og skilte protesterede mod pavens besøg i Lunds gader, kunne tage det roligt. Pavens solgte ikke ud af "arvesølvet": fælles kommunion blev der ikke tale om, ej heller om kvindelig ordination.

I 2013 nedsatte den australske regering en kongelig kommission, der skulle undersøge omfanget af seksuelle overgreb på børn i institutioner og disse institutioners reaktion herpå (Royal Commission into Institutional Responses to Child Sexual Abuse). Det blev en omfattende undersøgelse, omhandlende mere end 4.000 institutioner. I begyndelsen af februar 2017 var kommissions arbejde færdigt og den kunne offentliggøre resultaterne af sine undersøgelser: 37% af overgrebene relaterede sig til den katolske kirke. 7% af landets præster havde misbrugt børn seksuelt. Over en 35 periode drejede det som 4.440 børn. Dens afsluttende konklusion lød: "Børn blev ignoreret eller hvad der var værre straffet [hvis de ville fortælle om, hvad der var overgået dem]. Anmeldelser blev ikke undersøgt. Præster og ordensfolk blev forflyttet til andre sogne og klostre, uden at disse blev underrettet om deres fortid. Anmeldelser blev ikke altid arkiveret, og hvis de blev, senere destrueret. Sagerne blev holdt hemmelige, og der dækkedes over skadevolderne". Men den vurdering kender vi også fra andre lande. Sådan var det overalt i den katolske kirke og sådan er det stadig mange steder.

Efter offentliggørelsen af rapporten fulgte offentlige høringer om de kulturelle årsager: om cølibatet og de klerikale klima i kirken. Disse høringer, hvor landets biskopper må forklare sig, er endnu ikke afsluttet.

At Vatikanet også er under anklage, er oplagt. Ikke alene nægtede det at udlevere oplysninger til kommissionen, men det har siden 1985 kendt til præsters seksuelle overgreb på børn uden at skride ind – om ikke i Australien, så i USA, for i det år sendte pater Tom Doyle OP, der dengang arbejdede i nuntiatoret i Washington de første indberetninger derom til Vatikanet. Men pave Johannes Paul II reagerede ikke, og da pater Doyle insisterede på, at sagerne skulle anmeldes til de civile myndigheder, blev han fyret. Først da Joseph Ratzinger blev pave i 2005, skete der noget. Han indførte en nulpolitik, som den nuværende pave har fulgt: ét overgreb, af med flippen! Hvor forståelig denne politik er, set fra et lægmandssynspunkt, er den – så vidt jeg har forstået – i modstrid med kirkeretten, for ifølge den skal præsten først modtage en advarsel. Kun hvis han efter denne fortsætter med at misbruge børn, kan han miste sin præstelige status og gøres til en lægmand.

Pave Frans oprettede sidste år en særlig kommission, der skulle råde ham med henblik på indførelsen af forholdsregler, der kunne beskytte børn mod pædofile præster. To ofre, englænderen Peter Saunders og ireren Marie Collins, fik sæde i denne kommission. Men Saunders blev hurtigt frosset ud og den 13. februar 2017 meddelte Collins, at hun trak sig, fordi kommissionens arbejde blev saboteret af indflydelsesrige kredse i Vatikanet, heriblandt af Trolærekongregationen. Kommissionens forslag, at biskopper og ordensledere skulle pålægges en anmeldelsespligt til de civile myndigheder har da heller ikke blevet implementeret, ligesom paven heller ikke har villet gå med til at fyre de

biskopper, der havde set gennem fingre med deres præsters seksuelle overgreb på børn – noget som kommissionen også havde foreslået. Så når det drejer sig om at komme "pædofiliuvæsenet" til livs, har pave Frans været ret så tilbageholdende. Selv tror jeg ikke, det forsvinder, før man erkender, at kun et fåtal af de præster, der seksuelt har forgrebet sig på børn, er pædofile i psykologisk forstand, og før der kommer kvinder og børn i præstegårdene.

Vender vi os derefter til Danmark, har året været præget af kirkelukninger, sammenlægninger af sogne og salg af kirker og præstegårde. Noget der har fremkaldt sorg, for ikke at sige forbitrelse i mange kredse. Det er også sket i mange andre lande, i England, Østrig og Tyskland blandt andre, men hvor årsagen dér er en mangel på præster, er det ikke tilfældet i Danmark. Ifølge bispedømmets hjemmeside har vi nu 81 præster, så man må vel sige, at vi i forhold til andre lande er velforsynet med præster. Desværre er det kun 18 af dem, der er danske. Og af dem er det vist kun tre, der er under 40. Desuden tilhører 11 den neokatekumenale vej. Og dem bliver der endnu flere af i årene, som kommer. Men hvad vi skal med dem, er et godt spørgsmål. Jo, hvis det udelukkende drejede sig om messefejringen, er det vel ok, men det handler nu også om at skabe et socialt liv i sognene og om at informere os om katolsk tro – noget de efter min mening ikke er i stand til på grund af deres manglende dansk kundskaber, manglende kendskab til dansk kultur og manglende teologiske viden. Men det sidste gælder nu også mange af de øvrige præster, for den katolske præsteuddannelse er egentlig ikke noget at råbe hurra for dem. Det er jo ikke nok at kunne fortælle os, hvad der er katolske trossætninger, men også om hvordan og hvorfor de er blevet katolsk tro. Det kræver omfattende teologisk, men også historisk og især mentalitetshistorisk viden. Ingen trossætninger er faldet ned fra himlen. Alle er de formuleret af mennesker og præget af den tid, i hvilken de levede. Videnskabeligt uddannede teologer, der kan fortælle os, om hvordan troen er blevet til, har vi desværre ikke længere i Danmark.

Når sogne ned- og sammenlægges skyldes det bispedømmets dårlige økonomi. Man kan derfor spørge, om vi i det hele taget har råd til at have så mange præster? Burde biskoppen ikke sende flere af dem hjem og følge eksemplerne fra udlandet og overlade så mange opgaver som muligt til lægfolk? Altså satse på det frivillige, ulønnede arbejde, entusiastiske katolske lægfolk kan præstere. Det er jo lægfolket, der holder kirken oppe, ikke biskoppen og hans præster.

I det nummer af Katolsk Orientering, der udkom i fredags, har Paul Jørgensen et indlæg om den trøstesløse nutidige situation. Han vil senere i dag tale derom, så jeg vil blot sige, at også jeg husker det rige katolske foreningsliv, som var i kirken i min ungdom, og som nu stort set er forsvundet. I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at tænke på, at det er i Uppsala, jesuitterne har oprettet et Newman-institut. Var det for halvtreds år siden, ville de have placeret det i København! For mig at se er det et resultat af den åndeligt-intellektuelle forarmelse, der har fundet sted i vor kirke, siden Kozon blev biskop. Skt. Andreas' bibliotek står stadig på hans liste over katolske institutioner, der skal nedlægges. Når det er sket, kommer vel turen til Katolsk Orientering. Og hvad er der så tilbage?

Det er en døende kirke, vi er medlemmer af. Jeg vil ikke sige, at vi med gråt hår er den sidste generation af danske katolikker, for der vil vel stadig være katolikker af etnisk dansk oprindelse i vor kirke om 30-50 år. Men deres antal vil næppe være stort. Hvor mange af

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

vore børn er praktiserende katolikker? Biskop Suhr ønskede, at den katolske kirke i Danmark blev en dansk kirke. Biskop Hans fulgte ham heri, men biskop Kozon vil ikke høre tale om, at vor kirke er dansk. Den er international, mener han. Det er den selvfølgelig også i teorien. Og vel også i praksis, når vi tænker på de mange immigranter, der er kommet til vort land, men noget forsøg på at integrere dem i et dansk menighedsliv gør han ikke. Og derved kan den katolske kirke ikke undgå at blive et fremmedelement i vort samfund. At danskere kan være katolikker, er noget sært, noget aparte. Kald det bare snæversyn, provinsialisme, men sådan er det.

Måske kan Folketinget redde os. Kristeligt Dagblad kunne i går fortælle om de forslag, en af kirkeministeren nedsat religionskommission er fremkommet med. Et af forslagene er, at anerkendte trossamfund skal overholde principper om medlemsdemokrati og ligebehandling, herunder ligestilling af køn. Bliver det ophøjet til lov, kan vi ikke længere diskriminere kvinder i kirken, ej heller acceptere, at de valgte menigheds- og pastoralråd er uden reel indflydelse. Ja, det må vel også betyde, at menighedsrådene ansætter præsterne og er ansvarlige for sognenes økonomi, og at biskoppen er valgt af menighederne, ikke indsat af paven.

Om VEOK vil jeg ikke sige ret meget. Siden sidste generalforsamling har vi holdt fire bestyrelsesmøder, hvor vi har drøftet de emner, der var oppe i tiden, og udsendt 12 nyhedsbreve. En planlagt ekskursion til Lunds domkirke måtte aflyses på grund af manglende tilmelding. Familiære forpligtelser forhindrede mig at deltage i IMWAC's formandsmøde i november, som jeg ellers har gjort siden 2007. Så det blev Tove Valesin, der repræsenterede VEOK. Jeg kommer tilbage til VEOK's situation og fremtidsmuligheder senere i dag, så lad mig slutte med en tak til mine kolleger i bestyrelse for gode drøftelser og til vore medlemmer for deres støtte. Tak.

VEOK

Foreningen Vi er også Kirken blev stiftet den 17. november 2002. Den direkte anledning var biskoppens brutale fyring af den i Skt Knud Lavards sogn så populære præst Georg Nibler. Under medvirkning af p. Dekkers udarbejdedes følgende formålsparagraffer:

- Åbenhed og dialog – ikke undertrykkelse af synspunkter i katolske medier.
- Menighedernes inddragelse, når vigtige beslutningen træffes vedrørende sognene.
- Lighed mellem mænd og kvinder i kirken.
- Gengiftes ret til kommunion.
- Fælleskommunion med protestanter.
- Realisering af kirkens sociale ansvar, således at den i højere grad kunne tænde et håbets lys for mennesker i jordens fattigste lande.

Af disse ønsker er det første opnået, for med Niels Messerschmidt og Lisbeth Rütz som redaktører af Katolsk Orientering er der ikke længere tale om undertrykkelse af "afvigende" synspunkter, således som det var tilfældet i Torben Riis' og Erling Tiedemanns tid. Menighederne er også blevet inddraget i forbindelse med sognenedlæggelserne, men det har været en skininddragelse, for beslutningerne var truffet på forhånd. Det viste debatten på pastoralrådsmødet i juni 2015 med al tydelighed.

Efter en spæd start nåede vi i 2012 op på at have 102 betalende medlemmer, mens 110 var interesseret i vort arbejde. Da jeg blev formand for VEOK i 2007, havde jeg en drøm om at gøre VEOK til et debatforum. Det er ikke lykkedes. Samtidig besluttede jeg, at vi regelmæssigt skulle udsende nyhedsmail, om hvad der internationalt og nationalt skete i vor kirke. Jeg tror, mange i kirken har været glad for dem, men ved det ikke, for det er sjældent, at vi får nogen respons.

Jeg sendte også tidligere kommentarer til Kristeligt Dagblad. De blev som regel trykt, men for nogle år siden holdt avisen op med at trykke dem, så det gør jeg ikke længere. Et af mine motiver var at fortælle andre katolikker, at man godt kunne være katolik, selv om man var uenig med paven (dengang Johannes Paul II), hvorfor der ikke var nogen grund til at forlade kirken. Et andet at gøre opmærksom på behovet for reformer og fortælle offentligheden, at ikke alle katolikker tænker ens. Men det faldt ikke i god jord alle steder. Kirsten Kjærulf bad mig holde op med at kalde mig selv katolik, en anden traditionelt-tænkende katolik bad mig og vore medlemmer melde os ind i folkekirken, for dér kunne vi få alt det, vi savnede i den katolske kirke. Mange har set os og ser os stadig som illoyale. VEOK betyder ifølge dem Vi er også kættere. At være kritisk er jo ikke en katolsk dyd.

Siden 2003 har VEOK været medlem af International Movement: We Are Church og siden 2005 observatør i European Network: Church on Move. IMWAC afholder møde hvert andet år og EN hvert år. Siden 2007 har vi været repræsenteret ved alle INWAC-møder og af og til ved EN-møderne.

Nu skriver vi 2017. Jeg har været formand i ti år og synes, at jeg nu har gjort min værnepligt. Jens og Monique Buch har været med fra starten og det samme har Michael Sterll. Tove Valesin, Gitte Mondrup og Marianne Meyer er kommet til senere. Men vi synes, at vi trænger til nyt blod i bestyrelsen. Samtidig oplever vi også, at det er svært at tiltrække nye medlemmer til vor forening. Vi er de grå hårs klub – men det gælder stort set alle reformgrupper i den katolske kirke. Vi er koncilgenerationen. De yngre generationer synes ligeglade med reformer i kirken. Er de i det hele taget medlemmer af kirken, gør de, hvad de selv mener er det rigtige, uanset hvad kirken måtte mene.

Ved sidste bestyrelsesmøde fortalte Tove og Marianne, at de gerne ville trække sig fra bestyrelsesansvaret for i stedet at bruge deres kræfter i andre reformsammenhænge. Det havde vi andre fuld forståelse for, men det førte til overvejelser, om vi ikke burde ophøre som forening. Har vor forening noget formål, når ingen lytter til os?

Ophører vi som forening, betyder det, at vi ikke længere har en hjemmeside, hvor man kan læse vore nyhedsmail, samt at vi mister kontakten til IMWAC og European Network, for nogen deltagelse i deres møder vil ikke længere komme på tale. Men det betyder også, at vi i dag skal tage stilling til hvem, der skal modtage vor opsparede kapital. Derimod betyder det ikke nødvendigvis, at jeg ophører med at udsende nyhedsmail – det vil blot ikke være i foreningens, men i mit eget navn.

Hvor jeg på vort bestyrelsesmøde i januar var mest indstillet på at nedlægge vor forening, er jeg siden kommet i tvivl, for vi har modtaget temmelig mange mails, der gerne ser os fortsætte. Så ønsker generalforsamlingen det samme, må vi også tale om, under hvilke former, det skal ske.

Kaare Rübner Jørgensen